

Věra Kordíková

Paní Věra Kordíková (Hergetová) se narodila 19. července 1933 V Košicích, později se však kvůli práci jejího otce často stěhovali (Klatovy, Plzeň, Praha, Jičín...). Otec paní Věry, Josef Herget, byl totiž důstojník československé armády a účastník domácího odboje 2. světové války.

Její rodiče se seznámili v Košicích, kde také nějaký čas společně žili. Otec zde sloužil ve vojenské posádce a matka tu bydlela se svou rodinou. Po Mnichovské dohodě v roce 1938 se všichni vojáci, včetně tatínka a dědečka paní Věry, museli vrátit ze Slovenska do Čech. Josef Herget byl převelen do Plzně, kam se za ním přestěhovala i Věra s maminkou. V roce 1939 se rodina opět stěhovala, protože byl Josef Herget propuštěn z armády a našel si práci jako úředník na Vyšší hospodářské škole v Klatovech. Tak také Věřina rodina prožila celkem klidně celou válku. Josef Herget byl sice důstojník a členem protifašistického odboje a zapojil se do organizace Obrany národa, ale o jeho činnosti se Gestapo nedozvědělo, a tak se vyhnuli perzekucím.

Když se blížil konec války, odvezl tatínek Věru a celou rodinu do bezpečí k svému bratrovi a sám se vydal na pomoc americké armádě. S ostatními členy odbojové organizace přepadli v dubnu 1945 jednoho důstojníka německé armády, který měl na starosti obranu Šumavu. Díky informacím od Josefa Hergeta se dostala americká armáda až do Plzně bez větších ztrát a komplikací. Díky těmto statečným činům se zasloužil o uznání ze strany USA. Na Němce samotné má ale paní Věra dobré vzpomínky. Na statku jejího strýce, kde žila koncem války, se usídlilo několik německých vojáků, kteří se schovávali před Rusy. Na dvoře si postavili polní kuchyni, ve které pořád vařili nějaké dobroty a rádi se s Věrou a dalšími dětmi rádi dělili.

Věřin tatínek se kvůli informacím, které předával Američanům, dostal do hledáčku Komunistické strany. To vyvrcholilo jeho zatčením. V patnácti letech šla Věra na Obchodní akademii, kam se jí povedlo úspěšně sloužit zkoušky. Studovat začala v Praze. Po tatínkově zatčení v roce 1949 byla nucena školu změnit. Tatínek byl z vězení propuštěn po dvou letech, ale vzápětí byl odvezen do pracovního tábora, kde byl nucen zůstat dalších třináct měsíců. V době tatínkova zatčení a věznění byli Věra s maminkou a bratrem vyhozeni z bytu a převezeni do Jičína, kde i přes tatínkovo zatčení mohla nastoupit na místní Obchodní akademii a dostudovat. To v té době nebylo úplně obvyklé, trest rodičů se většinou přenesl i na děti. Jičínský ředitel Obchodní akademie ale Věru na škole podržel, z úcty a obdivu k jejímu otci.

Ze dne na den byla však Věrky rodina vyhozena z bytu a nebýt maminčina známého zubaře byli by z nich třech bezdomovci. Takhle mohli bydlet ve zrušené čekárně. Vydrželi tam až do tatínkova návratu v roce 1953.

Protože se pan Herget už nesměl vrátit do armády, našel si práci v Jičíně, jako dělník. V Jičíně zůstali žít až do tatínkova důchodu, pak se rodiče odstěhovali do Plzně, čímž si tatínek splnil svůj sen. Věrka dál žila v Jičíně se svým prvním manželem. Manželství se ale úplně nepovedlo a Věra si zažádala o přeložení do Plzně za svými rodiči. Začala pracovat v ČSAO (Československé automobilové opravny) a v ČSAO vydržela až do důchodu. Dokonce se tam seznámila i se svým budoucím manželem. Se svými rodiči měla moc pěkný vztah, bydleli spolu celou dobu v jednom domě a to i po tom, co Věra našla štěstí se svým druhým mužem. Paní Věra se o oba rodiče až do své smrti starala. Moc ráda vzpomíná zejména na tatínka.